

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1903/2020
02.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Гордана Ракочевић, адвокат из ..., против туженог „Philip Morris Operations“ АД, Ниш, чији је пуномоћник Небојша Станковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1732/18 од 17.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1732/18 од 17.10.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 1732/18 од 17.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 8738/13 од 11.12.2017. године, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због изосталог приноса дувана за 2003. годину исплати износ од 23.697,00 динара, са законском затезном каматом од 21.06.2017. године до исплате, док је за већи износ од досуђеног до траженог износа од 118.189,00 динара, тужбени захтев одбијен, као неоснован. Обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћене премије за 2003. годину исплати износ од 102.950,00 динара, са законском затезном каматом од 26.10.2017. године до исплате, док је за већи износ од досуђеног до траженог износа од 106.500,00 динара, тужбени захтев одбијен, као неоснован. Обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 101.504,36 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 1732/18 од 17.10.2019. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због изосталог приноса дувана за 2003. годину исплати износ од 118.189,00 динара, са законском затезном каматом од 20.04.2017. године до исплате и на име неисплаћене премије за ту годину исплати износ од 106.500,00 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2014. године до

исплате. Обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 124.243,78 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...87/2018, у даљем тексту: ЗПП), благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је благовремено доставио одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о самосталном тужбеном захтеву тужиоца према туженом за накнаду штете због изосталог приноса дувана, којом је одбијен тужбени захтев због тога што тужилац није доказао постојање узрочно-последичне везе између радњи туженог и смањеног приноса дувана у 2003. години, код чињенице да је вештачењем утврђено да је семе које је тужилац примио имало декларацију о квалитету семена и да није могао да се утврди непосредан узрок смањеног приноса дувана. Тужилац је тужбом тражио и исплату премије, те како је другостепени суд правилно оценио да тужбени захтев није основан за накнаду штете због неуспеле производње, то је правилна одлука другостепеног суда и у потраживању премије. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној. Зато је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 02.10.2013. године. Вредност предмета спора износи 224.689,00 динара, што у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе износи 2.016,98 евра (1 евро = 111,3989 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизиј тужиоца недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

У конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, иако је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен, јер трошкови састава одговора на ревизију нису били нужни и неопходни за вођење парнице, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић